

Alweer een dag naar het strand! Verleden week op zaterdag was het goed druk, toen konden we nog net een vrije plek met “parasol” vinden. Nu gaan we op zondag, de gehele rechterkant van het strand hebben we voor ons zelf. Het is hier dan ook een gewone werkdag. Weer twee ligbedden gehuurd en ons geïnstalleerd met alle snorkelspullen, zonnebrandcrème en leesvoer. Het is zalig rustig. Alhoewel, vlak achter ons op de rijweg knallen twee auto’s op elkaar. De personenauto is duidelijk niet zo sterk als de betrokken politie-auto, van de eerste ligt de motorkap en de voorbumper er totaal af. Na wat spektakel met vele politie-auto’s en een ambulance keert de rust weer. We gaan wat afkoelen. De snorkeltocht is super. Ik ben weer veel beter gewend aan het masker (verleden keer bleef m’n masker beslaan, ondanks de forse hoeveelheid spuug, lekker hoor) en de snorkel. Ik loop nu niet een keer vol! Vandaag zien we veel kleine kwalletjes, zo groot als een walnoot, bijna doorzichtig op wat zacht roze na en je kunt strepen zien waarin hele kleine lichtsignaaltjes elkaar opvolgen. Machtig mooi. Na het zwemmen gaan we een frietje eten met zelf meegenomen Hellman’s mayo. De mevrouw die daar werkt was zo lief om de mayo in de koelkast te zetten, wat gelukkig geen kashruth problemen veroorzaakt. Okay, het zijn geen frieten a la Henk (je kan niet alles hebben, toch?) maar het smaakt prima. Hierna gaan we zeer lui liggen wezen, ik probeer wat te slapen en Henk leest.

Met het slapen thuis wil het niet echt vlotten. Onze burens zijn niet onaardig maar het zuster Clivia effect (“Niet met de deuren slaan.....”) kennen ze op etage 10 en 11 gewoon niet. Zo heeft David naast ons de gewoonte om ‘s morgens om 05.00u een wandeling te maken. Moet kunnen, alleen de deur zachtjes dicht doen is een onbekend fenomeen en hun voordeur zit vlakbij onze slaapkamer. Heel fijn..... De buurvrouw boven heeft de gewoonte om zo tegen 01.00u ‘s nachts haar houten slippers aan te doen en dan een parade te geven. Ik blijf m’n best doen. Vaak muziek en t.v. horen ‘s avonds of de kinderen boven horen rennen in de gang, ik ben er zeker van dat dit een kwestie van gewenning is. Maar me keer op keer uit m’n slaap halen daar kan ik razend om en van worden. Een soort Jeekyll & Hyde effect treedt dan op. Een bezoekje langs de burens geeft geen soelaas. Uiteindelijk pakken we de matrassen (neem uw bed en wandel....) op en verhuizen we naar de voormalige kinderkamer, compleet met Winni-de-Pooh stickers en een heuse kindermozaïek. Als dat niet helpt! En, jawel, deze kamer ligt verder van de overloop, de liften en David-on-tour af. Al een heel verschil. En als ik dan ook nog een keer de bovenbuurvrouw tref (die dolblij reageert als ze merkt dat ik niet over de kinderen kom klagen) dan gaat het er naar uitzien dat het niet-kunnen-slapen voorbij is.

Tijdens een lunchbreak zien we een voor ons nieuw soort vogel bij de flat vliegen. Waar is de verrekijker? Ik geloof m’n ogen niet, daar moet je toch voor naar een natuurpark of zo? Nee dus, een hele groep bijen-eters vliegen over en om de flat heen. We zijn er stil van.

Deze week vieren we Shavuot. Op de 26ste dus een vrije dag. Henk gaat gewoon lekker aan de slag maar niet lang daarna belt Monique; “of ze welkom is op de koffie?”. Ja natuurlijk. Het is er nog niet van gekomen maar dan kan ze nu eindelijk de flat zien. Zo zitten we dus later aan de koffie met kaastaart op het balkon. Met Shavuot is het gebruikelijk zuivel producten te eten en wij hebben dan ook netjes voor een kaastaart gezorgd. De uitpuilende

schappen en enorme displays met soorten kaastaart moeten een gruwel zijn voor de Weight Watchers (of juist niet, met vele extra klanten in het verschiet) deze week. Shavuot is van origine een oogstfeest; het eerste fruit en graan van het land. Maar naar mate de mensen zich minder met landbouw bezig hielden (door verstedelijking) is het karakter meer verschoven naar het vieren van het ontvangen van de 10 geboden. En het is ook een soort afsluiting van de Pesach viering. Het valt op een woensdag en we kunnen merken dat veel mensen vrij hebben genomen, het is een drukte van belang op het water.

Na twee nachten lekker doorslapen gaat het weer goed mis. Op zaterdagavond (29/30-5) start er om 01:00u een techno-party naast ons. Uiteindelijk weten we het stil te krijgen. Om 05:00u gaat ons bovenbuurmeisje, een ukkie met een verplaatsingsvolume van een kudde olifanten, aan haar marathon beginnen. En om haar longinhoud op te krikken is het geschreeuw niet te weinig. Uiteindelijk toch weer weggezakt om tegen 07:00u wakker te schrikken van een “onderonsje” beneden op straat en bij David op het balkon. Wat is het toch een zegen om “goeie” oren te hebben, fantastisch!!! Als de avond daarop het ukkie boven ons deze keer in plaats van een marathon te lopen, rond gaat racen in een miniauto, is de maat goed vol. Ik heb met haar moeder afgesproken dat we niet moeilijk gaan doen over het spelen en bewegen van de kinders maar dit is te gek. Aangezien ze het vertikken open te doen ga ik er op maandag eens goed voor zitten en schrijf ik ze een nette, beleefde doch zeer duidelijke brief in het Engels. ‘s Middags is de brief gevonden, ik versta er weinig van maar de discussie boven is niet positief en het valt mee dat de kalk niet naar beneden komt. De hele middag en ‘s avonds loopt madam haar gal te spuwen en hoe haar man haar ook probeert tot kalmte te manen, het helpt geen zier. Wij gaan gewoon ons gangetje al begint dat geschreeuw en gegil op een gegeven moment wel op m’n lachspieren te werken..... Hoe dan ook, de reactie is knap kinderachtig, gisteravond werd er duidelijk moeite gedaan om nog meer burengerucht te produceren. We zien wel weer verder, ik heb in ieder geval m’n hart kunnen luchten en als je niks onderneemt gebeurt er so wie so niks, toch?

Na al dit gegriep een vrolijke noot; afgelopen zondag (30 mei) zijn we (nog) niet naar het dolfijnen rif gegaan maar toch weer naar Coral Beach. Ondanks het wat murw zijn, genieten we van de snorkeltocht. Bij Moses Rock (een heel groot stuk steen met allerlei soorten koralen, hard en zacht) wemelt het van de vissen. Je zwemt hier echt tussen grote scholen vis, van hele kleine goudvisjes tot handgrote sergeantvissen. Ook de donkerbruine vissen die je hoort knorren zijn er weer. En het geknaag van de papagaavis aan het koraal is ook goed te horen. Op weg naar de trap trekt Henk ineens aan m’n vin en wijst naar het stuk koraal langs de kust. Dan zie ik ‘m ook, wauw, een zeeschildpad! Nog nooit een gezien, ook niet tijdens het duiken op vorige vakanties. We zwemmen met z’n drieën een stukje op, de schildpad zoekt tussen het luchthappen door in het koraal naar eten en het is al gauw duidelijk dat je vinger niet per ongeluk tussen z’n kaken moeten komen! We blijven op gepaste afstand hangen en kijken op ons gemak naar z’n gewroet en z’n gedrag. Het blijft kicken, om na hoe veel mooie natuurfilms dan ook, het nu met eigen ogen te bekijken terwijl je in het zelfde water ligt.....

We krijgen wel eens vragen over “wat we nu zoal eten?”. Okay, een kleine bloemlezing. Echt uitgebreid uit eten gaan hebben we tot nu toe een keer gedaan, bij Boston Grill & Fish (staat in het verslag). Verder bij twee verschillende zaakjes Falafel gegeten (de eerste heeft tot nu toe de beste) en een heuse Burger King aan de boulevard gevonden. Whopper Kaas zul je hier

niet vinden (vlees + kaas = not done), maar de hamburger (rundburger?) smaakte zalig. Wat we al een beetje dachten blijkt waar, we eten hier minder dan in Nederland. Je hoeft jezelf dan ook niet te warmen, dat wordt voor je gedaan. Maar we eten wel natuurlijk, we hebben inmiddels o.a. het volgende in de keuken staan broetselen; Israëlische salade (heel simpel: stukjes komkommer, tomaat en feta met olijfolie en citroensap), aardappelsalade, verse kippensoep, Chili con Carne, pasta schotels, venkel met een sausje, kipfilet met mosterdsaus, Salade Nicoise (een favoriet), gehakt met tacokruiden met van alles en nog wat (zelfs de zure room gevonden) en er ligt nu een bloemkool (echt!!!) op slachting te wachten. En de BBQ he, dat is toch wel een openbaring. Ook hier rundburgers, allerlei worstjes, kippenvleugeltjes, gemarineerde kalkoenspiesen (zelf gemaakt), gemarineerde kalkoenborst en Dennis-vis uit het vriesschap van de supermarkt (en nog heel erg lekker ook!). Op de seider-avond bij familie Romer na, hebben we dus niet echt iets “Israëlich” gegeten, dat komt nog wel. Dat kunnen we beter met een local doen want ook in Eilat zijn vele restaurants met “buitenlandse” keukens; Frans, Braziliaans, Chinees, Japans, Spaans, Russisch.....